

Wypoczynek we Włoszech - Asyż cz.2

Pierwsze co uderza przybywsza w Asyżu (wł. Assisi) to nieprawdopodobne piękno zaklęte w jego kamiennym obliczu i w położeniu w górzystym regionie Umbrii w środkowych Włoszech. 25-tysięczne miasto rozbudowało się na stoku Monte Subasio (Apeniny). Ale nie tylko o piękno tu chodzi - do Asyżu przyciąga turystów i pielgrzymów także sława świętych - Franciszka i Klary oraz fakt, że miasto wpisano na listę światowego dziedzictwa UNESCO.[{gallery}asyz_2016{/gallery}](#) Fot .Józef Sadowski
Oglądaj galerię: Asyż

Pierwsze co uderza przybywsza w Asyżu (wł. Assisi) to nieprawdopodobne piękno zaklęte w jego kamiennym obliczu i w położeniu w górzystym regionie Umbrii w środkowych Włoszech. 25-tysięczne miasto rozbudowało się na stoku Monte Subasio (Apeniny). Ale nie tylko o piękno tu chodzi - do Asyżu przyciąga turystów i pielgrzymów także sława świętych - Franciszka i Klary oraz fakt, że miasto wpisano na listę światowego dziedzictwa UNESCO.

Historia tej miejscowości zaczęła się już w starożytności, gdy Etruskowie założyli niewielką osadę. W III wieku p.n.e. Asyż (wtedy Asisium) znalazł się pod panowaniem rzymskim i - na krótko - bizantyjskim. W średniowieczu Włochy podzielone były na dziesiątki niezależnych księstw i miast - państw, które nie zawsze darzyły się przyjaźnią. Tak też było pomiędzy Asyżem a leżącą na sąsiednim wzgórzu Perugią. Od XII wieku Asyż toczył też spory z państwem kościelnym, by ostatecznie mu ulec. Św. Franciszek Na placu oddzielającym katedrę od miasta (Piazza Superiode di San Francesco) znajduje się spiżowy pomnik św. Franciszka na koniu w rynsztunku bojowym. Franciszek uczestniczył jako 21- latek w wojnie z Perugią, za co zresztą zapłacił ponad roczną niewolą w kazamatach tego miasta. Zwolniono go z powodu ciężkiej choroby. Nawrócił się w roku 1205 podczas wyprawy wojennej do Apulii w południowo-wschodniej Italii. Potem miał wizję, w których Chrystus wzywał go do odbudowy kościoła San Damiano w Asyżu. Franciszek popadł w konflikt z ojcem, wyparł się go i jego bogactwa (oddał mu ubranie, pozostając jedynie we włosienicy) i rozpoczął ascetyczne życie. Wokół Franciszka zaczęli skupiać się jego uczniowie, których nazwano franciszkanami lub braćmi mniejszymi. Papież Innocenty III zatwierdził regułę zakonu napisaną przez św. Franciszka w 1209 r. Trzy lata później Franciszek przyjął Klarę Ofreduccio, późniejszą świętą, której powierzył utworzenie zakonu klarysek. Zmarł w roku 1226, położony w agonii na własne życzenie nagi na gołej ziemi. Pochowany został w kościele San Giorgio. W roku 1230 jego ciało przeniesiono do bazyliki pw. św. Franciszka wzniesionej przez Eliasza Bombarone. Bazylika św. Franciszka Zwiedzanie miasta warto rozpocząć (i zwykle tak się dzieje) przechodząc Bramą św. Franciszka (Porta San Francesco). Zaraz też skręcamy w lewo, by przejść uliczką wiodącą prosto do bazyliki pw. św. Franciszka (Basilica di San Francesco). Kościół zbudowano w latach 1228-53 w stylu włoskiego gotyku - surowego, a jednocześnie pięknego. Z placu przez świątynię wchodzi się do kościoła dolnego. Jego wnętrze zachwyca bogactwem fresków i zdobień. Malowidła nawiązują do życia świętego. Nasza przewodniczka zwraca uwagę na fresk w transepcie - dzieło mistrza Cimabuego (właściwie Cenni di Pepo) - ukazujące najwierniej oblicze św. Franciszka. Może i zakonnik nie był zbyt urodziwy, ale jego pogodna twarz zachwyca wszystkich. Szczątki św. Franciszka spoczywają w podziemnej kaplicy, do której można schodzić. W górnym kościele uwagę zwracają freski autorstwa Giotto di Bondone (prawdopodobnie ucznia Cimabuego) i innych znakomitych malarzy przedstawiające cały cykl z życia ubogiego świętego. Niektóre freski zostały odnowione po trzęsieniu ziemi, jakie nawiedziło Asyż 26 września 1997 r. Zawaliła się wtedy części sklepienia bazyliki, zginęło czterech zakonników (jeden z nich był Polakiem). W bazylice i wielu innych włoskich kościołach nie wolno robić zdjęć. Nieco lepiej mają dziennikarze. Stare kamienne domy Z górnego kościoła wychodzi się na Piazza Superiode di San Francesco, z której można kontynuować spacer ulicą Via San Francesco. Stare kamienne domy, urocze małe sklepiki i kawiarenki, kwiatowe gazony, wąskie uliczki - wszystko to stanowi o charakterze Starego Miasta. Tak dojdziemy do placu Piazza del Comune, przy którym wznoszą się: dawna (z I w. p.n.e) rzymska świątynia Minerwy, którą zaadaptowano na kościół pw. Santa Maria i średniowieczny ratusz z wyniosłą wieżą. Przy zachodnim krańcu placu znajduje się biuro informacji turystycznej. Bez problemu można porozumieć się w języku angielskim. W pobliżu (północny-wschód) znajdują się ruiny amfiteatru rzymskiego, na którego obrzeżach wzniesiono domy. W mieście jest też romańska katedra św. Rufina (San Rufino) z XII stulecia, w której ochrzczono św. Franciszka i św. Klarę. Kościół św. Klary Z placu del Comune jest już blisko do podpartego łukami potężnych przypór kościoła św. Klary (Basilica San Chiara). To także gotycka budowla wzniesiona w latach 1257-65 na miejscu kościoła św. Jerzego. W starej świątyni pochowano pierwotnie zwłoki św. Franciszka i św. Klary. W ołtarzu głównym kościoła pw. św. Klary umieszczono bizantyjski krzyż, z którego Chrystus miał przemówić do św. Franciszka. W podziemiach spoczywają doczesne szczątki św. Klary (żyła w latach 1193-1253), czyli pierwszej klaryski. Jej zwłoki nie uległy rozkładowi przez setki lat, co uznano za cud. Ostatnio jednak oblicze świętej zmieniło się i trzeba było wykonać maskę z pośmiertną podobizną św. Klary. Turyści mogą schodzić do kaplicy grobowej. Z placu przed bazyliką roztacza się niewymownie piękny widok na stok, na którym położony jest Asyż z górującym nad nim odbudowany ze

zniszczeń zamkiem Rocca Maggiore.